

Szalézi Értesítő

BESZÁMOLÓK

- ✓ a téli eseményekről
- ✓ az adventi lelki napokról
- ✓ megalakult a Szalézi Munkatársak Központi Tanácsa

FÓKUSZBAN:
*a tartományi
Don Bosco
ünnep*

A 2008. ÉVI
SZTRENNA BEVEZETŐJE
Don Pascual Chávez

DON BOSCO
és a Biblia

VÁLTOZÁS
a szalézi munkatársak
vezetésében

FÓKUSZ
Balassagyarmat

„Volt egy ember, akit Isten küldött: a neve János volt”

A szentek olyan teremtmények, akik életükkel megformázták az Úr szenvedését. Szívéket Isten felé fordították, és Őerte éltek.

Nekünk, szaléziaknak Don Bosco Isten ajándéka az egyháznak. Isten jele és javaslata, hogy szeressük és szolgáljuk az egész világ fiataljait. Emlékeztünk Don Bosco tevékeny életvitelére, meg szeretnénk köszönni Őt, és áldani Isten végtelen jóságát.

Szeretem Don Boscót!

Mert bátor ember volt. Szembeszállt minden ellenségességgel a nagy öszi hitével, a bibliai próféták buzgóságával, és annak a bizalmával, aki csak Istennél látja a győzelem biztosítékát.

Csodálom Don Boscót!

Mivel jóra való ember volt, aki oda tudta adni életét az utolsó leheletig a fiatalok ügyéért. Egy szent, akit Isten küldött azért, hogy emlékeztessen bennünket, hogy csak a szeretet nevel és alakít át, és az életben csak az értékes, ami a teljes odaadás gyümölcse.

Megköszönöm Don Boscónak...

Ferencnek, az istenfelő férfinak a fia, és Margit mamának, a józan és szent asszonynak fia, tanulatlan földműves asszonyé, aki képes volt kifürkészni Isten titkait. Fia egy bőkezű és termékeny földnek, akit a munka és a fáradság nevelt.

Don Bosco meghív engem.

A bolond pap, akit szemmel tartott a rendőrség. Akit a papság jó része nem értett meg, és akit annyian magára hagytak, de akit kerestek és szerettek fiai. A szent, aki Valdocco mezején látott ünnepélyesen és ragyogva kiemelkedni egy fenséges templomot, és azután udvarokat, műhelyeket és fiatalok ezreit, akik önfeledten és boldogan futkároztak.

Don Bosco elbűvöl engem!

Az alázatos kezdetek és a szűk terek szentje, aki bizalommal ráhagyatkozott a Gondviselésre. A szent, aki a semmiből kezdte, mert semmi anyagi gazdagságnak nem volt birtokában. Mert az egész szalézi korszak egy réten sarjadt ki, egy nyomorúságos, alacsony és díztelen tető alatt, mert mi szaléziak egy viskóban születtünk, és aztán megtöltöttük a világot oratóriumokkal, plébániákkal, iskolákkal és műhelyekkel, missziókkal és utcagyerekeknek szóló művekkel, és meg vagyunk győződve arról, hogy még többet kell még tennünk.

Olyan akarok lenni, mint Don Bosco!

Pap, aki rajong az Eucharisztiaért, Isten ajándéka az embereknek, búza, amely kenyérré lett, megtört kenyér az élők éhségének csillapítására. A pap, aki végtelen órákon át és minden alkalommal gyóntat, a sekrestyében, a mezőn a kirándulás alatt, akinek legfőbb gondja gyermekeinek lelki üdvössége. Mert gyermeki szívvel szerette Isten remekművét, Máriát, és az Ő segítségével be tudta mutatni az ifjúsági életszentséget, mint lehetséges, elbűvölő kihívást, ami mindenkinek ott van egy karnyújtásnyira.

Don Bosco vezet engem.

Az öröm és az odaadóan teljesített kötelesség szentje, a missziós apostol, aki lábaival szilárdan állt a földön és szeméit Istenre szegezte. A lármás udvarok, műhelyek, kirándulások és zenekarok szentje, a csöndes és takaros kápolnák szentje, a mély tekintetű szent, aki fölébreszti a lelkiismeretet. A szellemes tréfák szentje, és az álmatlan éjszakáké.

Megtalálom magamat Don Boscóban.

Tökéletlen ember, makacs és indulatos, aki alázatosná, erőssé és férfiasná vált, az új idők prófétája, hűséges a pápához, mert hű az egyházhoz. Fáradhatatlan harcos a történelem élvonalában, és egyidejűleg szegény és egyszerű.

Élem Don Bosco ideálját.

Isten embere, a fiatalok szentje, nevelőjük, mesterük és atyjuk. Mert amíg csak lesznek fiatalok a földön, lesz munka a fiainknak és izzadság, vér és reménység.

Don Boscóra bízom magam.

Mert amiként könyörgött az Atyához haláltusájának utolsó szavaival: vár mindnyájunkat a Paradicsomban.

(A Missioni Don Bosco: „Ci fu un uomo...” filmjének szövege alapján)

Kedves Munkatársak és Don Bosco-Tisztelők!

„Szomorú az a nép, aki nem tud ünnepelni”- olvassuk a Szentírásban, majd felszólít minket, hogy „örüljete, ismét mondom, örüljete.” Nos, mi Don Bosco fiai, nem szomorkodunk, hanem Szent Pál felszólítására, minden nehézség ellenére örülünk!

Aki részt vett Bosco Szent János atyánk ünnepén, az meggyőződhetett erről. Minden várakozásomat felülmúlta a január 26-i Don Bosco ünnepünk. Az Óbudai Művelődési Központ kicsinek bizonyult, mert több mint 600, lelkes Don Bosco tisztelő töltötte be a nagy előadótermet. Igazi örömnep volt, ahol fiataljaink sugározták ezt az örömet. Nemcsak itt Óbudán, hanem minden iskolánkban, intézményünkben megismétlődött ez a lelkes, fiatalos vidámság! Gondolom, Don Bosco örömmel tekintett le ránk az égből és elégedetten szemlélte magyar fiait.

Köszönöm mindazoknak, akik valamilyen formában, jelenlétükkel vagy fellépésükkel kivették részüket az ünneplésből.

Az elmúlt napok megmutatták számomra, hogy érdemes dolgozni, érdemes áldozatokat hozni, hiszen ha kis lépésekkel is, de jó irányba haladunk. Amint már többször említettem, nagy fába vágtuk a fejszénket. Hosszú felkészítés, tervezés után megkezdtek Kazincbarcikán az új iskola építését. Február 19-én lerakjuk az új épület alapkövét. A munka azonban már javában folyik, és ha az időjárás is enged, hamarosan láthatóvá válik a leendő épülettömb fala. Mindez nagy esemény tartományunk életében.

Szeretettel kérem imádságukat és támogatásukat, hogy a megkezdett munka folytatódjon és sikeresen fejeződjék be.

Százhusz éve, hogy Rendalapítónk itt hagyott minket és megkezdett munkáját ránk bízta. A szaléziak azóta féltve őrzik Don Bosco hagyatékát, az ifjúságot. Azért, hogy féltve őrzött kincsünket, Don Bosco lelkeségét még jobban magunkévá tegyük, a Rendfőnök Úr általános nagykáptalant hívott össze. A világ minden tájáról tartományfőnökök és küldöttek jönnek Rómába, hogy megtárgyalják, és még jobban elsajátítsák Don Bosco lelkületét, karizmáját. Hazánkat én magam, mint tartományfőnök és Andrásfalvy János atya képviseli. A mai idők útvesztőiben ez a káptalan igen jelentős esemény számunkra, ezért kérem imádságos támogatásukat annak sikeréért.

A magam és János atya nevében ígérem, hogy Torinóban Don Bosco korporsója előtt, Rómában Szent Péter sírjánál mindnyájukért imádkozunk! Befejezésül még egy fontos hírt szeretnék közölni: Május 24-én, Segítő Szűz Mária ünnepén a magyar szalézi család Péliföldszentkeresztre zárandokol. Már most arra kérem Önöket, hogy kérjük együtt a Segítő Szűz áldását tartományunkra és az Önök családjára. Az ünnep fényét emelni fogja az is, hogy néhány szerzetesnövendékünk ott teszi le majd örökfogadalmát.

Bízom abban, hogy Don Bosco ünnepéhez hasonlóan a Segítő Szűz május 24-i ünnepe is lelkünk hasznára lesz. Várom mindnyájukat május 24-én Péliföldszentkeresztre! A szentmise 10:30-kor kezdődik.

Szeretettel:

P. Havasi József SDB
tartományfőnök

„Da mihi
animas,
cetera
tolle”

Karizmatikus
identitás és
apostoli cél

26. Egyetemes Rendi Káptalan Róma február 23. - április 12.

Az Egyetemes Káptalanon a rendfőnököt, don Pascual Chávezt 233 szalézi veszi majd körül a világ minden tájáról, hogy együtt vitassák meg, hogyan tudnak legjobban válaszolni a mai fiatalok igényeire úgy, hogy megéljék és hűségesek maradjanak Don Bosco karizmájához, amely a „Da mihi animas cetera tolle” mottóban fogalmazódik meg.

A káptalan hivatalos megnyitóját egy sor rendezvény előzi majd meg. A káptalan részvevői elzárándokolnak Torinóba és környékére azokra a helyekre, melyek a szalézi történelmet jelentik, mérlegelik a jelenlegi helyzetet, és lelkigyakorlaton vesznek részt, melyet P. Plascencia Moncayo José Luis vezet majd.

Vasárnap, február 24-én a rendfőnök szentmisét celebrál a Segítő Szűz Mária bazilikában. Az ünnep felvételét közvetíti majd a Telepace közvetlenül a pápa Űrangyala imádsága után.

A jelenlegi egyetemes főnök, don Pascual Chávez Villanueva, Don Bosco kilencedik utóda a 26. Egyetemes Káptalan témájául a „Da mihi animas, cetera tolle” mottót jelölte meg, amit Don Bosco választott pasztorális működéséhez, majd pedig a Szalézi Kongregáció mottójául is. Ez kifejezi Don Bosco lelkeségi és pasztorális programját, feleleveníti a szaléziak karizmatikus önazonosságát és az apostoli szenvedélyét.

Exkluzív jelentések a káptalanról a www.szaleziak.hu honlapon - folyamatosan követhetik a római eseményeket magyar nyelven!

SZTRENNÁ NEVELNI DON BOSCO SZERETETÉVEL

2008

Egy szent nevelő

A mai világban a fiatalok helyzete nagyon megváltozott. Mindez sokféle feltételt és szempontot állít eléünk, de ma is ugyanazok a kérdések merülnek fel, melyeket Bosco Szent János papi szolgálatának elejétől kezdve átélmélkedett, és melyeket meg akart érteni, így elhatározta, hogy ezen a területen fog tevékenykedni. (Juvenum Patris 6)

Kedves Szalézi Értesítő-olvasók!

Elkezdünk egy újabb évet, így kívánok mindannyiuknak sok kegyelmet és áldást. A 2008. esztendőben szeretnék veletek együtt gondolkodni a szalézi nevelésről, tudván azt, hogy II. János Pál pápa 1998. január 31-én írt levelében a következőt találjuk: „A fiatalok helyzete... nagyon megváltozott..., de ma is ugyanazok a kérdések merülnek fel, melyeket Bosco Szent János átélmélkedett... **Kik a fiatalok? Mít akarnak? Mire törekcszenek? Mire van szükségük?** (Juvenum Patris 6).

Ha szalézi nevelésről akarok beszélni, akkor először Don Boscóval kell kezdenem, aki mindezt a „személyes élet-szentséggel, apostoli szívvel és buzgósággal megélt nevelői tevékenységén keresztül valósította meg úgy, hogy az életszentséget pedagógiájának konkrét céljaként tűzte ki.” (Juvenum Patris 5). Don Bosco eljutott a szentséghez, mivel szent nevelő volt. IX. Piusz pápa méltán

nevezte „educator princeps”-nek (a nevelés hercegének).

A személyes adottságok és a környezet kombinációja tette lehetővé, hogy Don Bosco a fiatalok atyja és barátja legyen, ahogyan ezt II. János Pál pápa mondta, azzal a született tehetséggel, hogy tudta, miként kell megközelíteni a fiatalokat és hogyan kell megnyerni bizalmukat. A papi szolgálat lehetővé tette, hogy jobban megismerje az emberi szívet és lássa a kegyelem hatását a fiatalok fejlődésében. Egy zseniális személy ő, aki a kezdeti ihlet által vitte végbe nevelési céljait. Don Bosco számára a hivatás, a fiatalok szolgálata válassz lett az isteni meghívásra. Az szent-ség és nevelés kohéziója főleg a feladatokban, az aszkézisben, a szeretetben alakítja személyiségének jellemzőit. Ez által válik szent nevelővé és nevelő szentté. Ezzel a kohézióval létrehozott egy „módszert”, mely a meglátások és gyakorlatok együttese. Mindez elmesélhető filmben, vagy énekelhető ének-ként, vagy bemutatható egy musicalben. Valóban, nagy kalandként élve meg, motiválja a munkatársait és a fiatalokat. Követői átvették ezt a gondolkodásmódot, adaptálva módszerét az adott kultúrára, társadalmi nevelői környezetre, érthetővé téve azt az adott szituációban felnövekvő fiatalok számára, akik így elsődleges küldöttek maradnak számára.

Amikor Don Bosco életrajzát újra és újra átolvassuk, vagy megnézzük műveinek történetét, akkor felmerül néhány kérdés: Meddig maradnak meg művei? Az általa használt megoldások (a generációk közötti párbeszéd, érték átadása, stb.) segítenek megoldani azokat a nehézségeket, amelyek számunkra megoldhatatlanok? Nem szeretnék megállni és felsorolni Don Bosco kora és a mai modern világ közötti különbségeket. Ezek szinte minden területen megtalálhatók, főleg a fiatalok helyzetében, a családban, a társadalomban, a pedagógiai gondolkodásban és a vallásosságban. Nehéz megérteni egy múltbeli eseményt, egy történelmi okot, azonban még nehezebb, ha ugyanazt az eseményt át akarjuk értékelni egy adott történelmi helyzetben. Biztosak vagyunk

azonban, hogy „ami Don Boscóval történet az egy kegyelmi időszak volt, telve lehetőséggel, amely később szülőknek és nevelőknek adott ihletet a fejlődés megvalósítására, egy olyan hajtás-ként, amely virágozni akar.”

A nevelés, főleg a nehéz sorsú fiatalok nevelése, nem egy egyszerű foglalkozás, hanem valódi hivatás. Don Bosco karizmatikus személyiségével túlhaladta a jogot és a bürokráciát. Szociális érzéktől vezetve, önnön szabad kezdeményezésével megalkotta a megelőző pedagógiai módszert. A mai modern világban, hozzá hasonlóan gyümölcsözötni kell szabad energiáinkat, támogatva a hivatásokat és a szociális jellegű pedagógiai elképzeléseket. A nevelés hatása a saját képességeinkben áll, kezdve a nevelő személyével, a nevelés környezetével, a programmal és az előre tervezett célokkal. A társadalom összetettsége, az egyéni látásmódok, a felkínált lehetőségek, életünk környezeti különbözősége irányokat és veszélyeket hordoz a nevelés számára. Ilyen lehet a felkínált lehetőség feldarabolódása, a befogadás módja. Egy másik lehetőség az egyéni előny alapján történő válogatás. Mindenki számára közismertek azok az ellentétek, amelyek nehezen egyeztethetőek össze: az egyéni jövedelem és a szolidaritás, a szeretet és a szexualitás, a világi- és az isteni látásmód, az információ özöne és az értékelés nehézsége, jog és kötelesség, szabadág és lelkiismeret. Nyilvánvaló, hogy a kegyelem a nevelő szívében és a saját szentsége segítenek fokozatosan megoldani azokat a feszültségeket, melyek jelen vannak a nevelés terén.

Don Pascual Chávez egyetemes rendfőnök, Bollettino Salesiano 2008/1 (Fordította: Depaula Flavio)

A BIBLIA ÉVE

Don Bosco és a Biblia

A Magyar Bibliatársulat kezdeményezésére a katolikus, a református és az evangélikus egyház a 2008. esztendő a Biblia évének nyilvánította. A kezdeményezés célja, hogy az egyháztól elidegenedett és oly sokféle szempont által vezérelt közéletben megszólaltassák a kereszténység alapüzenetét, ami azonos a Biblia üzenetével, az evangéliummal.

1847-ben Don Bosco egy könyvet írt az oratórium gyermekei, valamint a torinói lakosok számára, amelynek címe a *Szentírás* volt. Élete folyamán többször újranyomatta és mindig új formátumban adta ki.

Még kisiskolás voltam, mikor 110 évvel később véletlenül kezembe került 1872. augusztus 23-i kiadása, mely végigkísérte középiskolás éveimet, valamint eddigi életemet. A könyv belső borítóján a következő ajánlást olvashatjuk:

„Ezt a könyvet szívből ajánljuk mindazok - főleg a fiatalok - számára, akik közelebb-ről akarják megismerni a Szentírást.”

Az aláíró nem volt más, mint Gastaldi

Lőrinc torinói érsek, aki 1871-től egészen 1883-ig vezette a torinói egyházmegyét, és ahogyan a szalézi történészek mondják, nem kedvelte Don Boscót. Sőt, többször megakadályozta, hogy fiatalokkal foglalkozzon. Egy ilyen könyv esetében azonban az érsek sem tudott mást írni.

Don Bosco ezt a könyvet 32 éves korában írta. Bevezetőjében ezt találjuk:

„Az volt az eredeti tervem, hogy egy olyan könyvet írjak, amiben a szentek életrajzát, valamint a Szentírás fontos eseményeit találjuk meg olyan módon, hogy bármelyik fiatal számára közerthető legyen. A megvalósítás érdekében az oratóriumi fiatalok számára számtalan bibliai történetet meséltem és figyeltem reakcióikat.”

„A szent könyveknek az volt az elsődleges céljuk, hogy az emberekben ébren tartsák az élő hitet, amit Isten megígért a Messiás által, miután Ádám a bűnbe esett. Sőt, az egész Ószövetség arra készül, hogy a Megváltó megjelenjen a Földön.”

Így a Don Bosco által megírt Szentírás című könyv hűségesen követi az egyház tanítását, vagyis az írása teljesen krisztocentrikus, ahogyan Isten maga is akarta. Don Bosco nem egy mesét vagy egy legendát mesél el, hanem magabiztosan leírja a hit igazságát, vagyis azokat az okokat és célokat, amelyeket a hívőnek

meg kell élni.

Don Bosco könyvének második részében az Újszövetség eseményeit találjuk, melyben kidomborítja Jézus személyét. Ezt a részt következőképpen tagolhatjuk:

- a Messiás származása, születésének ideje és helye;
- a Messiásnak, mint személynek jelleme és állapota;
- az általa tett nagy csodák, melyeket akkor az emberek nem ismertek el;
- a zsidók halálra ítélik Őt;
- a harmadik napon feltámadt.

Don Bosco az Ó- és az Újszövetség által, valamint az egyháztörténelem segítségével bemutatja olvasóinak, hogy a jövődölések Jézus Krisztus személyében, az ő megtestesülésében, életében, szenvedésében, halálában, feltámadásában és az egyház megalapításában valósultak meg. Don Bosco biblikus- és teológiai megállapításai valóban fennállnak, ezért tudja magyarázni azoknak, akik nem hisznek, hogy:

„1. Isten valóban megígérte a Messiást eljövetelét; 2. a próféták sok mindent jövendöltek róla; 3. mindezek a dolgok megvalósultak Jézus Krisztus személyében és 4. valóban Jézus Krisztus a Messiás, akit az Atya ígért, a próféták által hirdetett, és abban az időben született, amikor az egész Föld várta a Megváltót. 5. Tehát, Jézus Krisztus személyében kell megalapozni hitünket és az üdvösségünk teljes reményét.”

Bosco Szent János nem csak egy egyszerű pap volt, hanem olyan személy aki a saját idejében tudott egyenes és közvetlen kapcsolatot teremteni Istennel. Az Ő Szentírás című műve által, amely teljes egészében az igazságot szolgálja, tudjuk erősen Istenbe gyökereztetni hitünket, ami napjainkban nagyon aktuális.

És ahogyan Mons. Gastaldi írta:

„Ma is tudom mindenkinek ajánlani”.

Depaula Flavio

**TÁMOGASSA BEFIZETETT ADÓJÁNAK
1 %-ÁVAL**

**A BOSCO SZENT JÁNOS IFJÚSÁGI NEVELÉSI
ÉS OKTATÁSI ALAPÍTVÁNYT!**

Adószám: 19673752 - 1 - 41

**Kérjük, ajánlja ismerősei figyelmébe
Alapítványunkat!**

SEGÍTSÉN, HOGY SEGÍTHESSÜNK!

Dolgozni Don Bosco akarata szerint

Szalézi munkatársak konferenciája Óbuda, 2008 január 12.

A szalézi munkatársak idei első közgyűlésén 2008. január 12-én megalakult a Szalézi Munkatársak Tartományi Tanácsa. Elsőnek Ónodi Gábor koordinátor, a Tanács elnöke mutatkozik be:

Ónodi Gábor
a szalézi munkatársak
koordinátora
a Szalézi Munkatársak
Tartományi Tanácsának elnöke

Született 1955-ben, nős, 5 gyermek édesapja, okl. építészmérnök, tanszékvezető egyetemi docens

Nincsenek sémák, mindenki a maga sajátosan személyes útján találja meg azt, amin közösen kell dolgoznunk.

Már kicsiny gyermekkorom óta kapcsolatban vagyok a szalézi renddel, szüleim először az újpesti, Baross utcai (szalézi) kápolnába vittek magukkal szentmisére. Ministrálni Fila Lajos atya tanított, aki, amikor elhelyezték Újpestről, így búcsúzott: - Ne bánkódjunk, nem felejtik el egymást azok, akik már imádkoztak együtt.

A Haller téri templomban bérmálkoztam. Itt három olyan atyával is összeismerkedhettem, akik később püspökök lettek. Míg a legjobb barátom, akivel akkor ott együtt ministrálni jártam. Itt ismerkedtem meg feleségemmel is, egyházközségi munka közben. Amikor összeházasodtunk, akkor költöztünk Óbudára, 1985-

ben. Az első szalézi, akivel összeismerkedhettünk, Peisch Ferenc atya volt. Épp a sínekből készült emlékkeresztet hegesztette. Azt mondta, hogy dolgozzunk vele, nem a formális csatlakozás a lényeg. Taucher Gyula atyával többször jártunk Lignano-ban. Egy feltétele volt: mehetünk nyaralni, de minden család hozzon magával egy nem-saját gyereket is! Munkahelyemen, amelynek igazgatóhelyettese vagyok 1990 óta, a munkánk mottója a Teremtés könyvéből való idézet: „Az Úristen vette az embert, Éden kertjébe helyezte, hogy művelje, őrizze azt.”

Negyedik – Béla - fiunkat Ábrahám Béla atya keresztelte meg. Vele szeretek vitatkozni. Az ő ösztönzésére tettünk feleségemmel és még 5 munkatárssal együtt ígéretet. Ezzel formálisan is megalakult az óbudai munkatársi csoport. Ezt évente megünnepeljük. A formációnkkal összefüggésben együtt imádkoztunk Savio Domonkos oltáránál, azért, aki hazajöve-lünk után meg is született. Ennek emlékét őrzi a Bécsi úti kápolna falára akasztott bölcső, azon is szaporodnak a nevekkel ellátott kék és rózsaszín szalagocskák.

Saját gyerekeink belenőttek ebbe a közegbe, Réka lányunk a szociális munkás hivatást választotta. Már hatszor rendeztünk nyári tanyatábort. Tavaly az a fiú, aki a legkibírhatatlanabb volt, hazafele a vonaton mindenkitől bocsánatot kért a piszkálódásai miatt. A lelki programot Béla atya és Múzli komponálta.

A „Városmisszió” kihívásainak Csány Péter atya, az animátorok, a „munkatársak” és a formálisan nem munkatársak élményteli együttműködésével tettünk eleget.

A munkatársakról

A szalézi munkatársak szervezete, (a többi katolikus harmadrendi vagy lelkeségi törekvéshez hasonlóan) az egyházunk folyamatos megújulásának, fennmaradásának legkorszerűbb, Don Bosco akarata szerint való intézmény.

A szalézi munkatársak annak tudatában vállalják és végzik feladataikat, hogy a rendalapító Don Bosco akarata szerint működő szerzetesi-testvéri-munkatársi család nem csak az egyházunk, hanem egész társadalmunk számára létfontosságú tevékenységet végez, a szeretet és szolidaritás kultúrájának kifejlesztésével,

megvalósításával.

A szalézi munkatársak, formációjukat és ígéret-tételüket komolyan véve, élni és nem visszaélni kívánnak azzal az örömteli és megtisztelő lehetőséggel, amit az kínál, hogy a szalézi szerzetesek és testvérek közelébe kerülve élhetik életüket.

A munkatársak a fiatalokért való feladatvállalás mellett kiemelt fontosságúnak tartják a családi kapcsolattartást a már koruknál fogva kevésbé aktív atyákkal és munkatársakkal, nagyra becsülve történelmi jelentőségű hűséges kitartásukat az elmúlt egyház- és közösségüldöző rendszer nehéz éveiben.

Fejlemények

A Tartományi Munkatársi Tanács a munkarendjét, a helyi tanácsokkal való kapcsolattartás módját a fentiek szellemében rövidesen ki fogja alakítani, erről a Szalézi Értesítőben is folyamatosan tájékoztatunk majd.

Folyamatban van a Szalézi Munkatársak Egyesületének bejegyzése, és ezzel formálisan is jogi személyiségű katolikus szervezetté válnak a munkatársak szervezetei.

Ónodi Gábor

Néhány szóban bemutatkoznak a Szalézi Munkatársak Tartományi Tanácsának tagjai:

Aggházy Judik Eszter

(Albertfalva)

48 éves vagyok, három huszonéves lány édesanyja. Nekik köszönhetem Béla atyával és Don Boscóval való találkozásomat. Ígéretet 1998-ban tettem. Működési területünk az albertfalvi Szent Mihály Plébánia és az iskola.

Külkereskedelmi Főiskolát végeztem, jelenleg a Magyar Zeneművészeti Társaság titkáráként komolyzenei hangversenyeket szervezek.

Horváth Lászlóné Nagy Edit

(Szombathely)

53 éves vagyok, férjhez, két fiam van (Zsolt 29, László 26 éves).

Cipőipari és szakács szakipari végzettségem van. Jelenleg alkalmazott vagyok, munkahelyem a Szombathelyi Megyei Bíróság. Munkatársi ígéretet 1990-ben tettem.

Kalotainé Vass Noémi

(Pesthidegkút)

Végzettségem villamos üzemmérnök, villamos tervező vagyok. 1947-ben születtem, férjem és két gyermekem van. A lányom egyetemista a Pázmányon, a fiam gimnazista az EKG-ban.

A Segítő Szűz Mária Leányai Pesthidegkút-ófalui házában tevékenykedem. 1996-ban tettem ígéretet Torinóban, a Szalézi Szent Ferenc templomban.

Kertész Lászlóné Erika

(Mogyoród)

Gyermekápolónő vagyok, 44 éves, bölcsődében dolgozom gondozónőként. Három gyermeket nevelünk férjemmel, Laci (Gábor 22, Eszter 20, Tamás 10 éves). 1996-ban tértem át a katolikus hitre, mert úgy éreztem egy anya, nem nevelheti katolikus vallásra gyermekeit, ha ő nem ismeri azt. Közben megismertem a szalézi munkatársakat, és tetszett Don Bosco nevelési módszere, amit munkám során is használni tudok. 1997-ben tettem ígéretet. Évekig segítettem az oratóriumokban, majd öt és fél évig segítettem a Baba mama klub vezetésében.

Koblencz Attila

(Óbuda)

42 éves vagyok, három fiam van, a Magyar Szalézi Tartomány pedagógiai igazgatója vagyok, a Salesianum Don Bosco

Pedagógiai Szakkollégium vezetője. Ígéretet 1997-ben tettem, az óbudai csoport tagja vagyok.

Krammer Andrásné

(Csepel)

Nyugdíjas vagyok, 76 éves, Csepelen élek, két felnőtt gyermekem van. Helvécián tettem ígéretet 1988-ban.

Lengyel Erzsébet

(Nyergesújfalú)

A Szalézi Értesítő szerkesztője vagyok, újságíró és iparművész, a Magyar Szalézi Tartomány sajtóreferense. A szaléziakat Andrásfalvy János atya mellett dolgozva ismertem meg. 2006-ban tettem ígéretet Péliföldszentkereszten.

1957-ben születtem, három fiam van (25, 18, 16). Rémálmom a tétlenség, ha kikapcsolódásra vágyok, akkor a nyergesi oratóriumban vagy Péliföldszentkereszten igyekszek hasznossá tenni magam.

Salamon Katalin

(Eger)

22 éves fejlesztőpedagógiát végzett főiskolás vagyok, most ifjúságsegítő szakra járok Egerben. A családalapítás még várat magára, jelenleg édesanyammal élek. 2006-ban tettem ígéretet az egeri Segítő Szűz Mária Kollégiumban, amelynek máig lakója vagyok.

A Szalézi Munkatársak Tartományi Tanácsa

Csány Márton (állandó meghívott megfigyelő a SZALIM részéről), P. Ábrahám Béla SDB (megbízott a rend részéről - delegátus), Krammer Andrásné (titkár), Kalotainé Vass Noémi, Salamon Katalin, Aggházyné. J. Eszter, Lengyel Erzsébet, Ónodi Gábor (elnök), Horváth Lászlóné Edit, Koblencz Attila, Kertész Lászlóné Erika

**A SZALÉZI
MUNKATÁRS
IMÁJA**

Urunk, Jézus Krisztus!
Te szeretetből hívtál meg minket egyházadba, és vezettél el szolgádnak Bosco Szent Jánosnak Családjába. Áraszd ránk Szentlelkedet, hogy egyre jobban követhessük hívó szavadat.

Áraszd reánk a tudás Lelkét; szabadíts meg minket a képtelnytől, és mutasd meg nekünk jelenlétedet. Nyisd meg szemünket, hogy meglássuk műveidet a világban.

Áraszd reánk az öröm Lelkét; szabadíts meg minket a szomorúságtól és a csüggedéstől. Nyisd meg ajkunkat a te dicséretedre, hogy általunk húsvéti öröm áradjon mindenfele.

Áraszd reánk az erősség Lelkét; szabadíts meg minket a gyávaságtól és félelemtől, hogy tetterősen dolgozzunk együtt Országod terjesztésén.

Áraszd reánk a szeretet Lelkét; szabadíts meg minket az irigységtől és önzéstől. Nyisd meg szívünket, hogy életünket az ifjúságnak szenteljük és mindazoknak, akiknek szükségük van segítségünkre. Erősítsd a testvéri szeretet kötelékével egységünket a Szalézi Családban, az Atyaisten dicsőségére. Ámen.

Adventi lelki napok

Péliföldszentkereszten

SERDÜLŐK

Adventi lelki napokon vettünk részt november 30-tól december 2-ig Péliföldszentkereszten, a szalézi szerzeteseknél. Mesébe illő táj fogadott bennünket, és mindenkit szeretettel vártak. Legelőször regisztráltunk. Ezután ünnepélyes vacsorával kezdtük a közös programot, majd megismerkedtünk a többiekkel egy játék keretében. Találkoztunk indiai és vietnámi szalézi misszionáriusokkal és a lengyel Robert atyával, akit később mindenki megkedvelt. Velünk volt még Kati nővér, aki szintén a Szalézi Család tagja, Don Bosco nővér.

A szaléziak jó benyomást tettek ránk, olyan fogadtatásban részesültünk, mintha már évek óta ismertük volna egymást, jól beszélnek a fiatalok nyelvén. A nap végén szabadfoglalkozás volt, ima, és fél tizenegykor takarodó. Egy szobában körülbelül tíz emeletes ágy volt.

Másnap reggel a gitáros ébresztés és a közös ima után jóízűen megreggeliztünk. Ezt Hartai Gábor atya előadása követte, majd csoportokra osztottak bennünket, ahol Gábor atya kérdéseit beszélgettünk meg az egyéni hivatásokról. Arról beszélgettünk, hogyan ismerhetjük fel hivatásunkat, hogyan tudjuk ezt betölteni, és hogy lehet egymást megérteni a lélek nyelvén. Minden program után szünetet tartottunk, volt csocsó és pingpong lehetőség, akinek pedig kedve volt, körülnézhetett a környéken, illetve gyónáson vagy lelki beszélgetésen vehetett részt. Délben szentmisére mentünk a kápolnába. Ezt finom ebéd követte, ami után szabadfoglalkozás, majd újabb előadás után kézműves délután vette kezdetét ajándékkészítéssel. Az esti szentségimádás után ismét lehetőség volt lelki beszélgetésre és gyónásra. Ezen szinte mindenki részt vett, így csak éjfél körül fekdüztünk le.

Utolsó napunk közös imával majd reggelivel kezdődött, ezt pedig újabb előadás követte, majd csoportmunka és a vasárnapi ünnepi szentmise, majd jött a csomagolás, az utolsó beszélgetések és az ebéd, ami után elköszöntünk az új barátoktól. Mindenki fájó szívvel hagyta el Péliföldszentkeresztet.

Több lelki ajándékban részesültünk: gazdagodtunk a hitben, megtanultunk rózsafüzért imádkozni, közelebb kerültünk ahhoz a válaszhoz, hogy mi is lesz a hivatásunk. Vidám és szeretetteljes légkör vett minket körül. Mindenki nagyon jószívú és barátságos volt.

A szaléziakban megfogott, hogy az ifjúsággal és a lelkekkel foglalkoznak, a helyes utat mutatják a fiataloknak, nem hagynak senkit elveszni a nagyvilágban. Ezúton szeretnénk megköszönni, hogy ott lehettünk, és kívánjuk nekik, hogy további munkájuk eredményekben gazdag legyen!

Farkas Dániel és Schmidt Gábor

FIATALOK

Röviden: érdekes volt, elgondolkodtató, megnyugtató, de legfőképp 'más'. Ezt a mást úgy értem, hogy különleges volt mindazoknak, akik még nem voltak szalézi lelkigyakorlaton és azoknak is, akik a fiatalabb korcsoportból nőttek fel - mint ahogy én is. Ott már megtanultam a csoportbeszélgetéseken, hogy egy-egy mondat olyan gondolatokat rejthet, amik mindenkinek hasznosak, de ez valahogy több volt ilyen téren. Itt mindenki a saját készülő, alakuló világképét oszthatta meg.

Mások voltak az előadások is. Mindegyik gondosan meg volt tervezve; volt kiindulópontjuk, ami után szövevényes gondolati hálón keresztül elérkeztünk a végponthoz (sajnos erre nem mindig akadt idő, volt, hogy egy-két lépcsőt kihagytunk). Az élet és emberkép, élet és az értékek, élet és az imádság témák fokozatos kibontása után Andrásfalvy János atya elmékedéseinek segítségével végül eljutottunk az élet és a hivatás mindenkit foglalkoztató párhuzamáig.

Mégis a legjobb az egészben a csönd volt. A nyugalommal és várakozással teli csönd, amiből egyre kevesebb van a mai világban. Amikor messze van a város zaja és az ember elfelejti a gondokat. Itt csak mi vagyunk és az Isten, és ezért mindig érdemes eljönni. Péliföldszentkeresztre mindig úgy tekintetem, mint a mennyország előszobájára, ahol, ha alázattal közeledünk, bekukánthatunk a 'nappaliba'...

Lengyel Bálint

A Szent Kallixtusz katakomba

Munkatársunk, Szabó Judit három hetet töltött Havasi atya közbenjárásának köszönhetően önkéntes idegenvezetőként Rómában. Erről írt nekünk beszámolót.

A Szent Kallixtusz katakombában állandóság van: 15 fok, legyen tél vagy nyár, reggel vagy este. Bár a tikkasztó római hőségben ide zárándokló látogatók az elején még élvezik a hűs levegőt - 8-10 méterrel a felszín alatt - de mire a körút végére érnek bizony örülünk mind (látogató és idegenvezető), hogy kimehetünk a melegbe.

Az ókori Róma városfalain kívül 63 katakomba - azaz ősi keresztény földalatti temető - található. Ezek közül négy nyitott a látogatók előtt, amelyek közül a legnagyobb a Szent Kallixtusz pápáról elnevezett sírkert. Tizenöt hektáron terül el, négy szinten, összesen 20 km hosszú folyosó-hálózattal. Majdnem félmillió őskeresztény alussza itt álmát. (A rómaiak a „necropolis” szót használták a temetőre, amelynek jelentése: „a halottak városa”, ezzel szemben a keresztények által használt kifejezés *koimeterion* azt jelenti „az álm helye”). Itt nyugodott Szent Cecília és a III. század pápai és püspökei is, amiért „kis Vatikánnak” is szokták nevezni. Kallixtusz volt ennek a temetőnek az első hivatalos egyházi megbízottja. Húsz évig mint diakónus, majd 222-ben bekövetkezett mártírhaláláig mint pápa ügyelte, szervezte, gondozta a területet. A katakomba kb. 350-ig működött és nyújtott a keresztényeknek méltó nyughelyet. Azután a népvándorlás viharai, a barbár betörések miatt a terület elhagyatott lett és kis túzással el is felejtődött. 1849-ben a lelkes és elhivatott ifjú archeológus, Giovanni Battista de Rossi, munkásságának köszönhetően kezdődött meg a terület tudományos feltárása.

1884-től a trappista atyák, majd 1930-tól, XI. Piusz megbízásából a szaléziak gondozzák ezt a területet és fogadják az ide látogató zárándokokat, turistákat. Eme szolgálaton kívül más szalézi közösségek is élnek a falakon belül, pl. a Szent Tarcízuszról elnevezett házban kapott helyet a posztnovíciátus (itt dolgozik a sokunk által ismert és szeretett Giovanni Barroero atya is). A katakombában a föld különböző pontjairól érkező szaléziak és világi idegenvezetők fogadják a látogatókat a félóránként induló nyelvi csoportok vezetőiként. Természetesen a katakombába csak vezetővel lehet lemenni, mert labirintusszerű járataiban könnyű eltévedni...

Különleges, átimádkozott, szent helyen jár itt az ember, amely még véletlen sem arra szolgált, hogy az üldözött keresztények itt bujkáljanak, ez csupán egy legenda! A katakombák arra szolgáltak, hogy eltemessék halottaikat, imádkozzanak, később pedig, hogy eucharisziát mutassanak be halottaik, a szentek és mártírok sírjánál. Erre ma is van lehetőség. Megszentelt hely ez, ami nem hagyja érintetlenül az ember lelkét.

Ít lehetem magyar és olasz nyelvű önkéntes idegenvezető három hétig. Ha egyszer arra járnak, ne feledjék megkérdezni nincs-e véletlenül magyar nyelvű idegenvezetés...soha nem lehet tudni... és egy kardigánt feltétlen vigyenek magukkal!

Szabó Judit

DOBOMA

Én Don Boscóval maradnék

Január 4-től 6-ig a szalézi közösség vendége voltam Péliföldszentkeresztben. Az apropó a „Don Boscóval Maradnék” találkozó volt, amit egyszerűen csak DOBOMÁ-nak becéznek. Péntek este érkezünk a rendházba, elfoglaltuk szobáinkat, majd egy kis idő elteltével asztalhoz ültünk. Nem voltunk sokan, csak mintegy tizenöten, ezért az egész találkozóra jellemző volt a családi hangulat. A szobáinkban is kettesével voltunk, ami alkalmat adott arra, hogy jobban megismerjük egymást, esetleg elbeszélgessünk hivatásunkról, gondolatainkról. Az étkezések vidám diskurálás közepette teltek, vicceseléssel, tréfálkozással. Csönd csak akkor volt az asztalnál, ha Ervin atya kezdett mesélni egy anekdotát, vagy valamilyen más történetet, viccet. Vacsora után, ill. Robert atya játékát követően beszélgettünk Don Boscóról és arról, ki hogyan ismerkedett meg vele. Sok érdekes történetet hallottunk és meséltünk, mindez egymás lelki épülésére is szolgált. Este közösen végez-

tük a zsolozsmát, amit egyébként megtettünk mindig a három nap folyamán. A másnap reggeli zsolozsma után meghallgattuk János atya előadását a szalézi szerzetesi létről. Délben közösen ünnepeltük az Eucharisziát, majd ebéd következett. Ebéd után sétálni mentünk a környékre, ami még ilyenkor, télen is gyönyörű. A visszaérkezést követően meghallgattuk Ábrahám Béla atya előadását a szalézi munkatársakról, majd rózsafüzért végeztünk különböző szándékokra. Mindegyik ima előtt egy Don Bosco mondás hangzott el. Még aznap meghallgattuk Quadros Lytton Indiából érkezett szalézi előadását az indiai miszsiókról és a mostani helyzetről, majd könyv- és filmajánlók következtek. Vasárnap megnéztük az idei sztrennához készült filmet, majd szentmisén vettünk részt. A találkozó bizonyára mindnyájunknak segített megtalálni hivatását, elmélyíteni vagy éppen átgondolni azt, de mindenképpen mindenki jól érezte magát.

Simon Gergely

Don Bosco pedagógiája
a XXI. században

Életkedv

XX. századi szociálpszichológiai vizsgálatok kimutatták, hogy a hátrányos helyzetű –alacsony iskolázottságú, munkanélküli, anyagi nehézségekkel, szociokulturális hátrányokkal küzdő, stb. - családok gyermekei a szüleiktől, s ugyan ezen körülmények között élő környezetüktől látott minták alapján az elkeseredettségre, a kilátástalanságra, hiábavalóságra szocializálódnak. Többségük, már serdülőkorban lemond saját magáról, a jövőt sötétben látják, másoktól várnak segítséget, de vannak olyanok is, akik a bűnözésben vélik megtalálni a kiutat. Mindez azt is mutatja, hogy ezen az iskolai nevelés sem igen tud változtatni. Azonban, mindnyájan ismerünk olyan élettörténeteket, ahol a halmozottan hátrányos helyzetű, esetleg veszélyeztető családi környezetből kiemelkedett ifjú tudományos, gazdasági vagy művészeti téren vált híressé. Ezek az emberek mind, mind beszámolnak/beszámoltak arról, hogy gyermekkorukban találkoztak egy olyan nevelővel, vagy lelki vezetővel, pappal, stb. akik segítettek őket az új értékek kialakításában, életszemléletük, életvezetésük megváltoztatásában, akik segítettek abban, hogy életük értelmét megtalálják.

„Az 1848-as évben történt Torinóban. Don Bosco borbélyhoz ment, hogy megborotváltassa magát és szokása szerint szóba elegyedett az inassal, hogy megborotváltassék vele” (L’arco, 1998.,20.o.) Beszélgetés közben megtudta, hogy a 11 éves inas édesapja már meghalt, s igen nehéz körülmények között él édesanyjával. Don Bosco, hogy éreztesse a fiúval, ő megbízik benne, kérte, hogy borotválja meg. A mester tiltakozása ellenére ragaszkodott a fiú munkájához. Bizony a gyakorlatlan, remegő kezű gyermek sirmas munkát végzett, de Don Bosco nem akarta elvenni a fiú kedvét, ezért a bőséges borral való kíséretében ezt mondta: „Nagyszerű! Híres borbély lesz belőled!” (L’arco, 1998.,21.o.) Az inas,

Carolino Gastini már „a következő vasárnap az Oratóriumban volt, és úgy érezte magát, mint egy régi barát.” Rövid idő múlva az inas édesanyja is meghalt, s a gyermeket a háziasszonya elkergette. „Don Bosco kézen fogta az árvát, és magához vette” (L’arco, 1998.,21.o.)

Don Bosco pedagógiájának egyik erénye, hogy a szerencsétlen sorsú gyermekeket nem hagyta a szomorúságba, kilátástalanságba süllyedni, hanem sok szeretettel, tevékenységi formával, jókedvvel igyekezett őket igazi örömhöz, életkedvhez juttatni. Így volt ez Carolino Gastini esetében is, aki könyvkötőnek tanult, és a lelki sebeket is gyógyító közösségben életkedvvel teli mókamesterré vált.

Don Bosco megelőző pedagógiája ma, mire tanít minket? Arra, hogy, ha a hitben hittel, és életörömmel életörömmre neveljük gyermekeinket, a ránk bízottakat, akkor megelőzhetjük a céltalan magányosságot, pesszimista, csak a tárgyiasult értékek, hamis vágyak, örömök kialakulását. Ez egy hosszú folyamat, amelyben meg kell tanítani őket kérdezni, nekünk láttatni, hitelessé tenni amit közvetíteni akarunk. Így válik lehetővé, hogy a későbbiekben mérlegeljenek, s csak azt követően fogadják el az igaz értékeket, vagy utasítsák el a talmít. Az életöröm alapja, hogy megtanítjuk a gyermekeket, fiatalokat tájékozódni a környezetünkben. Segítünk megkeresni és megláttatni mind másokban, mind a természetben, tárgyi és épített környezetünkben a szépet és a jót. Ugyanakkor rá kell mutatnunk annak hiányosságaira és árnyoldalaira is, mert csak így fogalmazódik meg bennük a tenniakarás. Ez vezet a segítőkészség, jobbító szándék kialakulásához, hiszen a hitben kialakult életkedvünk, életörömünk nemcsak a magunk épülését, hanem a másikat – különösen a gyengéket, elesetteket, fogyatékosokat, magányosakat, stb. - is szolgálania kell. Tanítsuk és tapasztaltassuk meg, hogy akiknek több adatik meg az életben,

pl.: utazás, hogy meséljenek, fényképeket mutassanak, filmeket vetítsenek, hogy a másikkal is látsassák az ő élményeiket, hogy akik nem lehetnek aktív résztvevői egy olyan utazásnak, azokat is építsék a másik tapasztalatai. Így tanulnak meg nemcsak tárgyakat, hanem érzelmekre épülő élményeket is átadni. A kudarcok enyhítésére azt is meg kell tanítanunk, hogy erre nem feltétlen fogékony a környezet, de akkor sem szabad elkeseredniük, mert nem tudunk mindig mindenkinek segíteni. Meg kell találni azt a tevékenységet, közeget, amely a saját életkedv, életcél kiteljesedésén túl - a pszichológiai viselkedésük hatásaként -, a másik/mások bátorító buzdításához is vezet.

Tanítsuk meg a ránk bízottakat az aktív életre. Ne hagyjuk őket a semmittevésbe süllyedni. Ez nem azt jelenti, hogy időnként nincs szükség egyedüllétre, a kapcsolódás passzív formájára is, egy-egy az érdeklődésnek megfelelő a felfrissülést szolgáló film, TV adás megnézésére, amelyek csak akkor építenek, ha tudják azt is, hogy vannak barátaik, van hová menniük, várnak rájuk, ők is fontosak valahol. Utazás, tánc, kirándulás, sport, sport-jellegű tevékenységek, játék, klubszakkör jellegű foglalkozások mind-mind lehetőséget adnak a tartalmas baráti kapcsolatok, beszélgetések, érdeklődés, és a „jól érzem magam a saját bőrömben” érzés kialakulásához. A jól éreztem magam élménye az újabb találkozásra, következő alkalomra való belső, esetleg külső felkészüléshez, örömteli várakozáshoz vezet. Ez segít abban is, hogy tanuljunk meg lelkileg is ráhangolódni, felkészülni (rákészülni), azaz tervezni a tartalmas együttlétekre. Ha hagyjuk, sőt buzdítjuk is őket erre, akkor meg fogják élni, hogy milyen fontos az életükben a tervezés, hogy akkor érzik magukat igazán jól, ha nemcsak úgy történnek velük a dolgok, hanem ők is alakítói az eseményeknek. Természetesen nekünk nevelőknek is vannak olyan tapasztalataink, amikor csak úgy „belecsöppentünk” egy társaságba, tevékenységbe, és az is adott nekünk öröm-jól éreztem magam élményt. Ezekről is kell beszélnünk annak kiemelésével, hogy ilyenkor az a fontos, hogy aki hasonló helyzetbe kerül, az tudjon mérlegelni, esetleg nemet is mondani.

Összegezve: Az életkedv megélése több mint az ismeretek egyszerű befogadása. Nekünk nevelőknek, szalézi munkatársaknak, lelki vezetőknek azt is célul kell kitűznünk, hogy a tartalmas beszélgetéseken kívül a különböző tevékenységekben biztosítsuk a tanulóhoz szükséges tapasztalatszerzési lehetőségeket, azaz ne csak az értelemre, hanem az érzelmekre is hasunk.

Rózsáné Czigány Enikő
szalézi munkatárs

Felhasznált irodalom

Egy oratórium életéből

Immár egy esztendeje, hogy Dr. Beer Miklós váci megyéspüspök atya megálmodta a felújított balassagyarmati oratórium épületét. Az eltelt kerek egy esztendő megmutatta, mit tudunk nyújtani a fiataloknak és a gyermekeknek helyi szinten.

Az oratórium négy alappilléret szem előtt tartva (befogadó otthon, életre nevelő iskola, evangelizáló közösség, a barátkozásra és játékokra alkalmas hely) azt terveztük, hogy hétvégenként egyelőre a pénteki napot biztosítjuk a fiatalok számára, hogy egy közösséggé kovácsolódjanak.

Rendszeresen huszonöt fiatal látogat el hozzánk, és vannak néhányan, akik csak úgy alkalmasszerűen jönnek, hogy játszassanak és együtt lehessenek barátaikkal. Jó barátságok és kapcsolatok születtek, ami önmagában óriási eredmény.

Az oratórium, mint intézmény és hely lehetőséget biztosít az elszülőzői csoport felkészülésének, az animátorok és oratóriumsegítők itt tesznek szert arra a gyakorlati tudásra, amit a nyári oratórium (régiben Napközis Tábor) folyamán megkövetel tőlük az a kétszáz gyermek, akik boldogan jönnek évről évre az iskolapadból kikerülve oratóriumunkba. A nyári Oratóriumunk gyermek létszáma évről évre emelkedett, ami jelzi, hogy a szülők egyre inkább igénylik, hogy a nyári szünet elején gyermeküket jó és biztos he-

lyen tudják.

Havi egy alkalommal kedd este karizmatikus ima összejövetel is van, valamint elsőcsütörtökönként és elsőszombatonként itt imádkoznak a rózsafüzér társulat tagjai.

Havi egy alkalommal tartottunk jótékonyági koncerteket a nyári oratórium javára, és ezzel együtt a fiatalok megmutathatták tehetségüket nemcsak a közönség, hanem egymás örömeire is.

A fiatalok összekovácsolódását mutatja az a megdöbbentő tény, hogy a legutóbbi alkalommal, szombaton mintegy húszan kitarították az oratóriumot, azután pedig „ottragadtak”, mert jól érezték magukat egy társasjáték és baráti beszélgetés keretében. E korosztály fiataljai lehetnek majd öt-tíz év múlva azoknak a fiataloknak a segítségére, akik nem tudnak mit kezdeni szabadidejükkel, és talán elkalódnának.

A pénteki oratórium délután három óra körül kezdődik közös gitározással, közben mások is érkeznek, akik egymással baráti beszélgetéssel és játékkal töltik az időt. Az épület emeleti termében internetezni is lehet a fiataloknak. Az esti órákban sosem maradhat el a 6.40-kor megszólaló csendő, mely imádságra hívogat. Akkor mindenki az oratórium nagytermében találkozik (tavasszal az udvaron) és elimádko-

zunk egy tized rózsafüzért hivatásokért, meghallgatunk egy szentírási szakaszt és éneklünk. Majd egy-két aktuális dologról beszélünk a fiataloknak vagy tájékoztatjuk őket az elkövetkező fontosabb programokról. Ezután olyan közös játék következik, amelyben mindenki részt vesz. Ezek a közös imák és játékok, valamint az utána következő szerény vacsora és kötetlen beszélgetések erősítik kis fiatal közösségünket a szülőkkel, hitoktatókkal és animátorokkal. A plébániánkhöz tartozó hívek és fiatalok közül sokan nem is tudják, mi minden történik itt az oratóriumban, annak ellenére, hogy gyakran hirdetjük, ezért is és az egy éves évforduló kapcsán is ragadtam tollat, hogy ezt a néhány sort megörökítem.

A fiatalok életre és hitre neveléséhez elengedhetetlen egy olyan közösség, amelybe örömmel és szabadon csatlakozhatnak, ahol társaikkal önfeledten és szabadon elbeszélgethetnek, ahol meghallgatják őket. Mindezekre hivatott az oratóriumunk Balassagyarmaton úgy, mint más szalézi házainkban.

Adja Isten, hogy továbbra is meg tudjunk felelni a fiatalok elvárásainak, amikor hozzánk jönnek, hogy jó helyen legyenek és az örömteli együttlét után feltöltődve térjenek vissza otthonaikba.

P. Hartai Gábor SDB

Hírek a szalézi világból

Ausztria - Édességekből játszóteret - Mathias Wiese, húszéves fiatalember, aki tavaly óta a bécsi Don Bosco Házban dolgozik, mint szakács, nagyszerű ötlettel állt elő: létesítsenek egy alapítványt, hogy az osztrák tartományfőnökséghez tartozó telken játszóteret hozhassanak létre a gyerekek számára.

Mathias, aki korábban a németországi Burgstädtben töltötte gyakorlatát, egy „lebkuchen”-t készített (jellegzetes osztrák fűszeres sütemény), és Don Boscóról nevezte el. Ugyanazokat a hozzávalókat használta fel, mint Burgstädtben szokás, de a süteményből a szalézi logót formázta meg. Néhány önkéntes segítségével 300 darabot sütöttek belőle, és az eladásukból befolyt összeget a játszóterei projekt javára ajánlották fel. (ANS - Bécs)

Izrael - Felhívás a békére - “Call for Peace”, ez Sharbel Dalal izraeli arab keresztény zeneszerző művének címe, melyet december 27-én mutattak be Jeruzsálemben, a Szalézi Teológiai Központban, Aurelio Mule’ Stagno szalézi vezényletével. A kantáta szövege három nyelven szólalt meg: héberül Izajás próféta, arabul a Korán és latinul a Bibliából idézett részleteken keresztül, a béke, a szeretet és a megbocsátás örökérvényű gondolatait vetítve ki.

Ebből az alkalomból két szalézi szerzetesnővendék is együtt énekelt a kórossal, melynek tagjai zömmel betlehem, Beit Jala-i és Beit Sahour-i palesztin keresztények. A Betlehem és Jeruzsálem közötti határ átlépéséhez szükséges engedélyek megszerzésében zsidó barátai segítettek a kórus tagjainak. A kantátát Vincent de Pol hírneves lengyel orgonaművész kísérte, aki erre a koncertre egyenesen Lengyelországból érkezett a Szentföldre. (ANS – Jeruzsálem)

Belgium - Püspöki meghívó a YouTube-on - Luc van Looy genti szalézi püspök a YouTube-on (internetes videomegosztó honlap) közzétett videóüzeneten keresztül tolmácsolta meghívását a fiataloknak az egyházmegye védőszentje, Szent Bávo

ünnepe. A belgiumi egyházmegye püspökének meghívója mellett a felvétel az első Szent Bávo-ünnepről is bemutat néhány pillanatképet. A következő ünnepre február 23-án kerül sor. A programban elmélkedés, játék, énekek szerepelnek. A fesztivál honlapja: www.bavodag.ijd.be (KNA/Magyar Kurír)

Ausztria - „Giovanni nightclubbing” - Január 12-én az osztrák Szalézi Ifjúsági Mozgalom egész éjszakás együttléte hirdetett a bécsi Don Bosco Házban a mozgalom tagjai és barátaik számára. 105 fiatal ünnepelt együtt 21 órától: táncoltak, ettek és különösen sokat ittak - kizárólag alkoholmentes italokat (!).

Az eseményt megrendező csoport és tiszteletbeli segítők megszervezték a vendégek fogadását, DJ-szolgálatot, bárpultosi, bevásárlási tevékenységeket láttak el, és ők díszítették fel a termet is. Különösen jeleskedtek a Confronto-csoport tagjai és az unterwaltersdorfi Don Bosco Gimnázium végzősei. (www.confronto.at)

Olaszország - Karácsonyi hangverseny a torinói Segítő Szűz Mária bazilikában A Borgaro Torinese kórus december 22-én hangversenyt adott a szalézi főtemplomban. Az eseményt élőben közvetítette a TelePace műholdas csatorna, lehetősé-

get kínálva a szaléziaknak az egész világon, hogy bekapcsolódhassanak és lelki egységet alkothassanak, megérezve valamit a Don Bosco által építtetett bazilika karácsonyi hangulatából. A hatvantagegú kórus ismert karácsonyi énekművek gazdag választékát adta elő. Az élő adást a torinói Missioni Don Bosco Média Központ tette lehetővé Stefano Bianco vezetésével. (ANS - Torino)

Ausztria - Szabad mozgást ajándékba - Ausztriában az ifjú menekültek számára igen fontos az aktív élet és a továbbképzés, a semmittevés tönkre teheti őket. A bécsi tömegközlekedési eszközökre érvényes hetijegy ára 14 Euro, egy havi bérlet 49,50 Euro. Az osztrák szalézi honlapon akciót hirdettek meg, melynek keretében a jótévközlő adományokkal bérleteket válthatnak ki a fiatal menekültek számára, szabad mozgást ajándékozva így nekik. (www.donbosco.at)

Kambodzsa - Kampány a biztonságos motorozásért - A Sihanoukville-i szaléziak kampányba kezdtek, hogy a biztonságos vezetésre hívják fel a motorke-rékpározók figyelmét, megelőzve így a fiatal motorosok országúti baleseteit. Kambodzsában a motorke-rékpár nagyon elterjedt közlekedési eszköz, amit nagyon sok egyetemista és fiatal is használ. Az országban nincs jogilag szabályozva a közlekedésbiztonság, nem kötelező a bukósisak viselése és sokszor egy járművön akár három vagy több ember is utazik. A biztonságos közlekedés érdekében indított kampánnyal a szaléziak remélik, hogy el fogják érni, hogy kevesebb fiatalt érjen baleset az utakon, ami nemritkán halálhoz vezet. A múlt évben két szalézi diák, egy tanár, legutóbb pedig egy 23 éves volt szalézi növendék vesztette életét egy motoros balesetben. (ANS – Sihanoukville)

Horvátország - Don Bosco Fest 2008 - A horvát szalézi tartomány ifjúságpasztorációs és hivatásgondozó bizottsága már hetedik alkalommal rendezi meg a “Don Bosco Fest”nevű nemzetközi ifjúsági keresztény könnyűzenei fesztivált. Idén a fesztivál a zágrebi Segítő Szűz Mária templomban zajlott január 26-án, melyen közel 200 fiatal (szólista, gyermek- és ifjúsági kórus) vett részt Horvátországból, Bosznia Hercegovinából és Szlovéniából. - A fesztivál létjogosultságához nem fér semmi kétség. A fiataloknak szükségük van rá, hogy összejöjjenek, nyilvánosan megmutassák zenei tehetségüket, és énekkükkel dicsőítsék Istent - mondták a szervezők. (www.salezijanska-mladez.com)

Hírek a magyar tartományból

Új Don Bosco-díjas!

Az idei Don Bosco díjat **Messné Mezey Klára** nyugdíjas orvosnő, a pécsi Don Bosco Napközi vezetője kapta. Klári néni Pécssett napközit működtet hátrányos helyzetű, főleg cigány származású, kallódó, nehezen kezelhető gyerekek számára. Önkéntes munkában végzi a nebulók családias légkörű segítségét, szervezi és vezeti a munkát. A Don Bosco Napköziben a gyerekek egymásnak adják a kilincset, mindenki hozza magával a testvérét, barátját, osztálytársát. Nyaranta táborot szervez a gyerekek számára, és a szünet többi részében is összegyűlnek.

(Messné Mezey Klára munkásságát a Szalézi Értesítő 2006/4 számában ismertettük bővebben)

Újpest-Megyer - „Utcaklub” nyílt

Fiataljaink egy része szétszórtnan, kallódóan, esetleg reménytelenül, vagy rossz társaságokba keveredve, csak tengeti életét. A közös viszont valamennyiben ugyanaz: mind valamit keres. Valamit, ami egy biztos pont lehet az életében, valamit, ami előre mutat...

Az Újpesti Gyermekjóléti Szolgálat 2007. júliusától Központtá alakult, ami azt jelenti hogy új szolgáltatásokkal bővült a gyermekjóléti ellátások köre. Így indulhatott be az utcai szociális munka is, két munkatárssal, Póth Zsuzsannával és Báthory Istvánnal.

Több mint fél éves munkánk során bejártuk szinte az egész IV. kerületet. Közel 300 fiatallal kerültünk kapcsolatba. Részben a „klasszikus” családgondozók munkáját segítő, ill. kiegészítő, részben teljesen új munkamódszerekkel és szemlélettel végezzük hivatássá vált munkánkat, azzal a szándékkal, hogy a fiatalok körülményeit, szokásait, igényeit, szükségleteit megismerve segíteni tudjuk őket. Munkánk alappillére a nyitottság, elfogadás, melynek nyomán kialakulhat egy olyasfajta bizalom, melyben felszabadulhatnak bizonyos belső gátak, és így teret kaphat egy segítő, támogató kapcsolat is.

Ennek a folyamatnak részeként alakult meg rendünk kezdeményezésére kerületünkben az „Utcaklub”, a Fóti út - Megyeri út sarkán lévő Don Bosco Házban. A klub beindulásához a Jézus Szent Szívéről Nevezett Karmelita Nővérek a tulajdonukban álló helyiséget rendelkezésünkre bocsátották, valamint felajánlották segítségüket is.

Ez a kis „Utcaklub” minden hétfőn és szerdán 14 órától 18 óráig nyitott kapukkal vár minden fiatalt, kötelezettségek és feltételek nélkül. Lehetőség van játéokra, csoportos foglalkozásokra, de akár csak egy tea vagy üdítő elfogyasztására is, miközben odafigyelő meghallgatásra találhat mindenki, aki megosztaná problémáját, gondját, de ugyanígy örömeit és élményeit is velünk.

Az aktuálisan felmerülő kérdésekre igyekszünk információkkal, tanácsokkal, ötletekkel szolgálni, esetlegesen más szervezetek, programok, szolgáltatások felé irányítani az arra rászorulókat.

Póth Zsuzsanna és Báthory István

Adj a Jóisten, hogy munkánk jó és bő termést hozzon!
Póth Zsuzsanna

Óbuda - Családi nap az oratóriumban

A szaléziak és az óbudai szalézi oratórium animátorai oratóriumi családi napot szerveztek azok számára, akik látogatják az oratóriumot. Ez volt az idén az első eset, hogy ilyen szerveztek az oratóriumban. 180 gyerek és szülő vett részt az eseményen, amely szórakozás és lelki program keveréke volt, vetélkedőkkel, mókás játékokkal, színpadi jelenetekkel és az ima pillanataival fűszerezve.

A legfontosabb az egészben az, hogy ez a program összehozta az oratoristák szüleit és az óbudai szalézi szerzetesi közösséget. Ez a félig ünnepélyes alkalom megfelelő légkört biztosított ahhoz, hogy fogalmat alkossunk a családi háttérrel, amelyből az oratóriumot látogató gyerekek érkeznek. Másfelől, a szülők is elégedettek voltak a törekvéseinkkel. Sokuknak ez alkalom volt arra, hogy első kézből jussanak érte-

Animátorok és gyerekek - családi nap az óbudai oratóriumban

sülésekhez arról, mit is jelent és hogyan működik egy szalézi oratórium. Az oratóriumi családi nap több módon is segített, hogy egy nagyobb családot alakítsunk ... „Szalézi Családot”. (MSN)

Nyergesújfalú - Szalézi „erősítés”

Februártól két szalézi szerzetesnővéndéssel színesedett a nyergesújfalui Szalézi-Irinyi Középiskolában működő oratórium: Quadros Lytton és Salagala Rajesh indiai szalézi misszionáriusok, akik tavaly érkeztek Magyarországra, a tanév végéig segítségére lesznek az oratóriumot vezető Kukuczka Robert lengyel szalézi atyának és Lengyel Erzsébet szalézi munkatársnak, így elmondhatjuk, hogy valódi nemzetközi szalézi együttműködés valósul meg itt. Az oratórium pénteken és szombaton, illetve szombaton és vasárnap 17-21 óráig tart nyitva, és átlagban 50 fiatal látogatja. A két szalézi nővéndék Péli-földszentkeresztben lakik, de hét közben a nyergesújfalui iskolában a gyerekekkel társalognak gyakorolva a magyar nyelvet, viszonzásul pedig - mivel anyanyelvi szinten beszélnek angolul - szerdánként a tanórák után az ORI-klub keretein belül ők segítenek a gyerekeknek, hogy angol tudásukat gyarapítsák. LE

Eger -Ajándék Idő...

Az egri Segítő Szűz Mária Főiskolai Leánykollégiumban 2007. december 11-én ünnepelték a Megváltó születését.

Előtte hagyományosan egy héten keresztül, „angyalkázás” tette örömtelibbé a várakozás idejét. Apró „szeretet-ajándékokkal” kedveskedtünk egy-egy titokban kiválasztott személynek. Az „angyal” és „védenca” a keddi ünnepség után talált egymásra, csak ekkor derült fény a jövő kilétére. A karácsonyi ajándékozás most is a közös karácsonyfa, és egy gyönyörű

Készülnek a festmények a pécsi napköziben

betlehem körül történt, a kollégium „aulájában”, ahol az összegyűlt több mint száz lakónak rövidke műsorral is kedveskedtek a szervezők. Mielőtt az egymásnak szánt apró ajándékok gazdára találtak volna, Pálfalvi Ivett köszönő szavai és Etelka nővér idei évre szóló, előretekinthető gondolatai után, a nővérek átvették a kollégium lakóinak közös ajándékát: egy antik kovácsoltvas órát. A sok jelképes jelentés mellett szerettünk volna kimeríthetetlen pihe-nőidőt ajándékozni nekik, hisz sokat fáradtak, fáradnak értünk.

Mi pedig, 2008 – a Biblia éve jegyében, modern ajándékot kaptunk: a Szentírást több nyelven tartalmazó CD-t.

Ne felejtünk el hétköznapjainkban sem egy kicsi örökkévalóságot ajándékozni má-

soknak magunkból, és lelkünk szeretetéből! *Salamon Katalin szalézi munkatárs*

Pécs - apró hírek

A pécsi csoport éves munkatervének egyik fő iránya a formáció. Nagy öröm, hogy négy munkatárs-jelölt készül még ez évben ígéretet tenni. Imát kérünk értük.

Jó kapcsolatot sikerült kialakítanunk a Forrás alapítvánnyal, mely fiatalok testi-lelki egészségre nevelésével foglalkozik és a Délkör alapítvánnyal, mely a harmadik világ szegényeinek támogatását tartja fő céljának, de helyben hajléktalanokat is felkarol. Megismerhetjük általuk, mi az igazi szegénység, és hogy milyen jó, ha mi is tudunk a kevésből is adni, valakin jó szívvel, jó szóval segíteni.

Április 11-re szavalóversenyt szervezünk az egyházmegye hittanosi számára.

Mezey Klára

Az egri nővérek órát kaptak ajándékba

„Murál Morál” a Don Bosco napköziben - Tavaly ilyentéjt két pécsi lány kiment Nicaraguába, ahol megismerkedett egy új nevelési móddal - nagy falfelületek közös kifestésének technikájával. Hazaérkezéskor a lelkesedéstől és tenni akarástól fűtött úti beszámolót tartottak. A hallgatóság köréből rögtön partnereket kerestek a megvalósításhoz. Akadt is nyolc csapat, aki vállalkozott a feladatra, köztük a Don Bosco napközi mellett újonnan megalakult Kallódó Gyermekéért alapítvány is. Tavasztól őszig a vezetők képzése zajlott. Így csak elejtett szavakból hallottunk erről a titokzatos nevű társaságról - „Murál Morál” - ami falfestéssel való nevelést takar. De eljött az ősz, és kezdődött a közös munka. Két fő témát dolgozunk fel: az első az egyetemes emberi jogok, a máso-

dik a környezet és egészség. Kezdetben a formákkal, színekkel, kontrasztokkal próbáltunk érzelmeket, hangulatokat kifejezni. Mindehhez mesét, zenét és a vakon rajzolás technikáját alkalmaztuk. Vidám hangulatban teltek a foglalkozások, és sok, az alkotó számára is meglepő kép született. Egyéni kis és nagy csoportban ízelgettük a közösség építés eme új formáját. Elérkezett az idő, hogy az emberi jogokkal ismerkedjünk. Először saját kútforrásból próbáltuk összeszedni melyek is lehetnek azok: az élethez, munkához, szabad vallásgyakorláshoz való jog. Csak úgy villantak fel a gondolatok. Következő alkalommal kisfilmek segítségével vettük sorra őket. A néhány perces bejátszások megdöbbentő helyzetekben mutatták be, hol sérülnek ma emberi jogaink. Később a plakát tervezése alkalmával felolvastuk mind a 30 cikkelyt, ebből választva témát, amit lepedőplakáton jelenítünk meg. Talán mire e sorok megjelennek, már a bemutatató kiállítás is megtartottuk. De erről majd később.

Péterfia Zoltán

Szombathely - Szent Erzsébet csodája

Még augusztus vége felé kért meg Zoltán atya, hogy lassan kezdjünk el szerveződni, készülödni a karácsonyi pásztorjátékra. November táján kaptunk egy nagyon jó anyagot, a „Szent Erzsébet karácsonya” című művet, ugyanis a 2007-es év Szent Erzsébet év volt.

A szereplőkkel először a plébánia társalgójában találkoztunk. Hál' Istennek sokan jöttünk össze, már akkor voltunk vagy húszan. A hat-hét évestől az ötven évesig minden korosztály szerepelni akart és szükség is volt mindenkire. A mű két részből állt. Az első részében Erzsébet udvarával ismerkedhettünk meg, amely-

ben tanúi lehettünk Erzsébet egyik nagy csodájának, ahol a köpenye alatt rejtgetett kenyerek, amiket az éhező szegényeknek vitt, Henrik előtt gyönyörű rózsákká változtak. A szín első felének végén Erzsébet megkéri férjét Lajost, hogy az udvarral együtt játsszák el Jézus Urunk születésének történetét. Itt tér át a szín a pásztorjátékra, a betlehemi történetre.

Az egész mű nagyjából harmincszereplős, ezért ketté kellett osztani a próbákat a Szent Erzsébet-es csoportra, és a pásztorjáték csoportra. A szülők is várták a próbákat, és örömmel jöttek a színházba. Egy olyan elfoglaltságot jelentett mindenkinek, ami a mai sovány kultúránkból hiányzik, és teljes, tiszta lehetőséget ad az önkifejezésünkre. És ami a legfontosabb: közösségfejlesztő, közösségépítő hatása maximális. Ezt Don Bosco is tapasztalta, ezért nagy hangsúlyt fektetett arra, hogy a gyerekek sokat szerepeljenek.

Eleinte voltak hitetlenkedők, de ahogyan egyre több eredmény mutatkozott, szépen elsimult minden. A díszlet elkészítése volt a legidőigényesebb feladat. A próbák folytak, alkalmanként másfél- két órát próbáltunk heti négy alkalommal a két csoporttal, és lassan mindenki egyre jobban beleélte magát a szerepébe. A kiváló jelmezek nagy részét az oratórium épületben működő kézműves anyukának, Fekete Kati néninek köszönhetjük.

Aztán 24-én fél négykor megkezdjük az előadást. A tartományfőnök atyát is a nézők közt köszönthettük. Teltházunk volt, még sohasem voltak ilyen sokan pásztorjátékon. A darabot elkezdtük, és nem kellett senkinek sem sügni, tudta mindenki a szövegét, pedig a szereplők nagy része tizenéves volt, mégis kiválóan szerepeltek. Hiba nélkül folyt le a darab, a nézők na-

gyon nagy elégedettségére. A bejáratú teremben Zoli atyának köszönhetően már várta a vendégeket a forró tea és a finom bejgli, ami mellett jól el lehetett beszélgetni. A nézőktől, a szülőktől mindannyian rengeteg dicséretet és elismerést kaptunk a munkánkért.

Már maga ez is egy csoda volt, hogy egy ennyi emberrel bíró művet, ilyen jól elő sikerült adni, de történt velünk néhány nappal korábban egy kézzel fogható csoda is, amit Szent Erzsébetnek tudunk be. December 22-én, a színpad építését megszakítva, elmentünk öten este a Főterre enni valamit. Kint voltunk egy órát, beszélgettünk, majd elindultunk vissza dolgozni még a díszleten. Amint visszafelé jöttünk a Sorok úton és beszélgettünk, baloldról egy szép rózsza gurult elém a járdán. Megtorpantam, lenyúltam érte, és azt kiabáltam, ami a színdarabban is szerepel: „Rózsák! Decemberben!”

Felvettem és csodálkoztunk mindannyian, mert nem tudtuk másnak betudni, mint egy csodának, egy csodálatos jelnek, megerősítésnek a munkáért cserébe, amin dolgozunk.

Beértünk a plébániára, ahol Andrásfalvy atyával együtt csodálkoztunk a rózsán. Meg vagyok győződve róla, hogy Szent Erzsébet rózsája ez. Most is megvan, megszártva, és szeretném a Don Bosco Színházban elhelyezni, a színpad közelében, fölé pedig egy Szent Erzsébet képet tenni egy szöveggel, ami leírja a rózsza történetét, hogy erre a csodánkra mindig emlékezzünk, erőre kapjunk belőle és mások is tudjanak róla. Sosem felejtjük el a közös munkánk gyümölcsét és ez a csoda még érdekesebbé és különösebbé teszi az egészet. Hála érte Szent Erzsébetnek!

Horváth László

Szombathely - a Szent Erzsébet karácsonya című színdarab szereplői

In Memoriam Fekete Katalin

Gyászol a szombathelyi Szalézi Oratórium. Népművészeti Stúdióink alapítóját, és ifjúsági tevékenységeink egyik meghatározó egyéniségét veszítettük el. Mindez pár nap leforgása alatt történt, mintha csak egy rossz álom lett volna. Sokan még a január 25-i temetésen is kételkedve álltak.

Kati néni fiatalos lendülettel vetette magát bele ifjúsági munkánkba. Népművészeti foglalkozásai minden területre kiterjedtek. Otthon volt a szövésbenfonásban, ismerte a népszokásokat, a magyar hagyományokat, és nyitott volt mindenre, ami csak érdekelte tanítványait. Nyári Táborunk nélkülözhetetlen résztvevője volt, a gyerekek kedvence. Nevét a Dunántúlon mindenfelé ismerték, és számtalan tábort, foglalkozást és továbbképzést tartott az érdeklődőknek. Olyan volt, mint az evangéliumi jó gazda, aki mindig tudott a ládájából valami újat előhúzni. Kati néni ötletei, igényessége mindenkit arra neveltek, hogy mindent jól és szépen végezzünk. Csak arra figyelt, hogy mit lehetne még hozzáadni valamihez, hogy az még jobb legyen. Ha Vele voltunk, valami másik világba csöppentünk. A szépség és kreativitás által elbűvölve álltunk népünk kimeríthetetlen gazdagsága előtt. „A szépről csak szépen lehet szólni” – mondják a régiek. Ő valóban azt a Szépséget mutatta meg nekünk, amelyre rácsodálkozva megnyílhattunk a hit előtt.

Kedves Kati néni! Már nem találkozunk itt, hogy folytassuk munkáinkat a beszélgetések és teázások mellett. Szellemi örökségedet azonban tovább visszük kis műhelyedben, amelybe mégiscsak belezsúfolad szíved minden szeretetét. Köszönjük, hogy az Isten 57 évre nekünk adott, és bízunk abban, hogy az Örök Hajlékban jut egy kis kézműves zug mindnyájunknak, akik Téged ismertünk és szerettünk. Viszontlátásra, odaát találkozunk! Addig is megőrzünk imádásos szeretetünkben.

P. Márkus Zoltán SDB

Előttünk jártak

P. Váraljai József SDB (1898-1970)

Már többször leírtam a kedves Olvasóknak, hogy szükségünk van napjainkban az elmúlt évek nagy alkotóit, tartományunk jeles személyiségeit megismerni, hogy így még jobban tudjuk a jelenünket építeni!

Nem feledkezhetünk el azokról az elődokról, akik előttünk jártak és szenvedéseikkel kiérdemelték, hogy megnyílt előttünk a szabadság kapuja.

Váraljai József szalézi atya ezek közé a nagyok közé tartozott. Örömmel emlékezem meg róla írásommal, mert kispap-éveim vezetője és példaképe volt. Nagynak, igazi szalézinak, Don Bosco hű fiának ismertem meg. Igen sokat köszönhetek példamutatásának, tanácsainak. A nehéz időkben alkalmam volt egy közösségben élni vele.

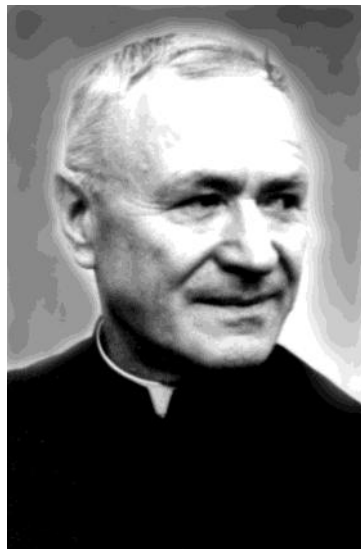
Ádám László tartományfőnök így ír róla: „Íme egy nagy pap, íme egy izigvérig szalézi szerzetes! Könyvet lehetne és kellene róla írni.”

Váraljai (Vavrek) József 1898. június 5-én született Boldogkőváralján. Édesapja a grófi család parádés-kocsisa volt. Szegény, de boldog családban nőtt fel. Édesapja, hogy családjáról gondoskadjon, több alkalommal Amerikába ment munkát vállalni. A kis József is ott töltötte gyermekéveit, egészen 1907-ig. Hazatérve plébánosa felkarolta és iskoláztatta. Így pótolta, sőt kitünőre végezte el az elemi iskola hat osztályát.

1911-ben jelentkezett a szaléziakhoz. Középiskolai tanulmányait Cavagliában végezte. 1913. november 6-án hazatért Péliföldszentkeresztre. Az ott talált leírhatatlan szegénység sem riasztotta el hivatásától, hiszen mindig és mindenkor kitűnt szalézi lelkiségével. 1915-ben kérte felvételét a Szalézi Társaságba. Novícius éveit a szlovéniai Verzejben töltötte.

Már kispapként kivette részét a szalézi munkából, hiszen a nyergesújfalusi iskolánkban oktatta és nevelte a fiatalokat.

Teológiai tanulmányait Torinóban végezte, majd 1927. július 10-én itt szentelte pappá Giuseppe Gamba bíboros.

1934-ben átvette a mosonmagyaróvári intézetet és lett a ház első igazgatója. Innen nem volt megállás, hiszen Szombathelyen, Péliföldszentkereszten, Esztergombán, Nyergesújfalun igazgató, majd mezőnyárádi házuk utolsó vezetője. 1950-ben, az élet nagy viharában is rendületlen hittel és erős kézzel tartotta a gyeplőt. Nem riadt meg az ÁVH fenyegetéseitől, töretlen hittel és lélekkel ellenállt

brutalitásuknak. Fiatal kispapként ekkor ismertem meg emberi nagyságát, bátorságát, erős Isten-hitét.

A rendek feloszlatása után neki is kijutott a szenvedésből. Földönfutó lett. Mindenhol csak megtűrt káplánként, plébánosként fogadták, de a hívek hamar megszerették és nagyra becsülték személyiségét, emberi tartását.

Komoly betegen, érezvén, hogy fogyóban ereje, a miskolci minorita templom gyóntatója lett, elfogadva püspökének kérését. Ebben is követte Don Boscót és hozzá hasonlóan sokszor hangoztatta: „Pihenünk majd a mennyországban!”

Amikor látta és megértette, hogy közeleg a vég, hazatért a szülői házba és ott várta nagy fájdalommal az Úr hívó szavát. Váraljai József naggyá nőtt a szenvedésben. Utolsó napjaiban szinte odaláncolta magát Krisztus keresztségéhez, hogy vele együtt szenvedve térhessen be Ura dicsőségébe.

Ez a szent szerzetes pap 1970. október 7-én távozott tőlünk.

Plébánosa így jellemezte búcsúbeszédében: „Dolgozott benne valami kimondhatatlan küldetésstudat, hogy a világnak szüksége van szavára, szüksége van imájára, példaadására és áldozatára. Szentéletű pap volt, aki őszintén gyakorolta a felebaráti szeretetet. Tulajdona volt a szívbéli jóság, nem voltak ellenségei, csak tisztelői és barátai.”

Mi, szalézi örökségének utódai, fejet hajtunk nagysága előtt és igyekszünk példáját, szent életét követni.

Havasi József

Olvastam valahol...

Százhusz éve...

1888. január 31-én halt meg Don Bosco. Éppen most 120 éve.

Másnap egy jezsuita atya, P. Franco járt az anyaházban, hogy a káptalan egyik tagját, don Durandót felkeresse, és azt mondta neki:

- Eljöttem, hogy veletek örüljek; mert szentet adtatok a mennyországban.

Ugyanezt mondta az egész keresztény világ; mindenki, aki Don Boscót ismerte. Fájó valóság volt, hogy nincs ő már az övéi közt, de gondviselő oltalmát máris mindenki érezte.

Közbenjárására egyébként már két nappal a halála után, február 2-án csodás gyógyulás is történt: Segítő Szűz Mária egyik leánya, aki gyógyíthatatlannak mondott szembajban szenvedett, odatámasztotta fejét a koporsóhoz, amelyben a szent holtteste feküdt és abban a percben visszanyerte látását. És azóta is történekműködnek csodák a közbenjárására – szinte felsorolni sem tudnánk valamennyit, és hogy ez így van, az csak azért lehetséges, mert betegsége alatt a tökéletesség legmagasabb csúcsait érte el Don Bosco élet-szentsége.

Nem szándékunk, hogy százhusz év távlatából visszatekintve újból leírjuk Don Bosco életének utolsó szakaszát – betegségét és halálát – amelyet több ízben is leírtak már, de szeretnénk lelkünk áhítatos csendjében megszólaltatni néhány szavát, amelyek jellemző fényvel világítanak bele a távozni készülő atya szívének mélységeibe.

A lelkekért való aggodás halálos ágyán is elkísérte. Január 24-én, azután, hogy Richard kardinális látogatását fogadta, aki Párizs számára kérte az áldását, hirtelen rosszul lett és nagy nyugtalanság fogta el. Fiai féltő gondossággal igazgatták meg párnáit és örömmel látták, hogy nagybeteg atyjuk elszerűen egy kisé. Hamarosan azonban felriadt, ismételt nagy nyugtalanság kifejezése rajzolódott vonásaira és izgatottan kiáltott fel:

- Siessetek, siessetek a gyermekek megmentésére! Szűzanyám, segítsd meg őket!... Anyám, anyám!

Mikor kisé megnyugodott, megkérdezte:

- Hol vagyunk? Mi van a gyermekekkel? A körülállók megnyugtatták, a gyermeklelkek apostolának kétségbeesett vészkiál-

tása azonban százhusz esztendő messzeségéből is megrázó erővel hasít bele a lelkünkbe...

A szegénység iránt való nagy szeretetében meghagyta don Ruának, hogy néhány fillért tartalmazó pénztárcáját kivegye talárja zsebéből, hogy egészen szegényen halhasson meg. Mikor pedig ásványvizet kínáltak fel neki, amivel égető szomjúságát oltsa, vonakodott azt elfogadni, mert „az nagyon drága”. Orvosa parancsára és egy kis kegyes hazugságra volt szükség, hogy elfogadja az üdítő italt.

Egyik fia, don Sala sajnálkozott rajta, hogy olyan sokat szenved.

- Minden elmúlik, el fog múlni ez is – volt a nagybeteg felelete.

Ugyanez a fia megkérdezte tőle:

- Mit tehetnék önért, atyám?

- Imádkozzál...

És ő maga is imádkozni kezdett.

Néhány perccel később megszólalt a tanítvány:

- Boldog lehet ön, atyám, hogy egy hosszú élet küzdelmei és fáradalmai után szilárd alapokra helyezte és több országban is megalapozta a Szalézi Társaságot.

A nagybeteg nem késett a válasszal:

- Igen; mindent Istenért tettem. Többet is tehettem volna. De ezt majd fiaim végzik el. Kongregációnk Isten kezében van és Szűz Mária oltalmazza.

Benne van ebben a feleletben Don Bosco minden alázatossága.

Négy nappal a halála előtt még üzenetet küld a gyermekeknek egyik legkedvesebb fia, don Bonetti által:

- Mondd meg a fiúknak, hogy várom őket a mennyországban...

Lelki végrendelete don Ruához intézett szavaiban összponosul:

- Szerettesd meg magad!

Igen: Don Bosco legendás életének ez volt a mozgató ereje, amelyből csodás tevékenysége táplálkozott, amely egyéni vonzerejét olyan ellenállhatatlanná tette: a szeretet, amely egész lényét betöltötte és szeretetet ébresztett mások lelkében is. Tarthatott volna-e olyan hosszú tudományos értekezést, amelybe jobban bele tudta volna sűríteni életének programját, intézménye felvirágzásának legfőbb alapfeltételét, mint ahogyan ebbe a rövid néhány szóba belesűrítette:

- szerettesd meg magad!

Ezek a szavak ma, százhusz év után is visszhangot keltenek a gyermekek és mindazok szívében, akik lélekben fiatalok tudnak maradni, hogy mélységes szeretettel adózzanak ama férfiú emlékére, akinek szeretetét a halál fagyos lehelete sem tudta lehűteni. Őrizzük féltő kegyelettel lelkének örökségként ránk maradt drága kincseit és ne engedjük, hogy azoknak egyetlen gyöngyszemét is elfakítsa, a feledés porával vonja be a megemlékezés, a gyermeki kegyelet hiánya.

(1938-as Szalézi Értesítő nyomán)

Lukács István: Don Bosco halála (1888., jan. 31.)

Halk surranással suhant be az este,
mint az óvatos, éber jaguár.

A menekülő napfényt kereste.

Tél volt, ködös január.

A narancsfák dideregve álltak,
A piazzán nem csengett az ének.
A harangok imára intonáltak,
Már alig volt benne élet.

Csendesen pihent a párnán,
Szent örömtől sugárzott az arca,
Mint a carrarai márvány,
Melyet nem ért még szerszám
vasa, karca.

De aztán mégis
megcsendült a hangja,
Lázasan szólt, mint prédikáló látnok,
Ha felzúg benne az Isten harangja.

Nem mondott sokat, csodás szokat,
Csak ennyit: fiacskáim,
Ha talán üznek, vernek,
börtönbe vetnek,
Ne becsüljétek a földről valókat.
...A ti legfőbb kincsetek
a gyermek... a gyermek.

És könnyesen csókolta a kezét,
Ezt ő, már a szent, a boldog,
Az égből nézte és mosolygott.

Kint pedig a lomha köd
Gyászlobogót lengetett...
A piemonti hegy felett.

A SZALIM TAVASZI PROGRAMJAI

NAGYBÖJTI LELKI NAPOK SERDÜLŐKNEK

Péliföldszentkeresztben

12-16 éveseknek

február 29- március 2.

Vezeti: P. Márkus Zoltán SDB

NAGYBÖJTI LELKI NAPOK FIATALOKNAK

Péliföldszentkeresztben

17 évnél idősebbeknek

március 7-9. (péntek-vasárnap)

Vezeti: P. Csány Péter SDB

Információk a www.szentkerszt.try.hués a www.szaleziak.hu honlapokonJelentkezés e-mailben: le@invitel.hu

Vagy telefonon: 20/823-3335 vagy 30/6454-097

**Megnyílt
a Don Bosco
Cukrászda!**1032 Budapest,
Bécsi út 177.

Tel. 20/771-6570

Várják a kedves vendégeket
hétfő kivételével
a hét minden napján
délelőtt tíztől
este hat óráig.

**Szentkeresztzi MÁJUSI BÚCSÚ
május 3-4-én****SEGÍTŐ SZŰZ MÁRIA BÚCSÚ**

Péliföldszentkeresztben

Ifjúsági gyalogos zarándoklat

május 23-án (pénteken)

Találkozás, szentmise

május 24-én (szombaton)

**Egész napos lelkesítő együttlétre
szeretettel várunk mindenkit!****TAVASZI LELKIGYAKORLAT FELNŐTTEKNEK**

Péliföldszentkeresztben április 4-6. között, vezeti: P. Ábrahám Béla SDB

Vezérgondolat: „Mi Atyánk politikája”

Jelentkezés, információ: le@invitel.hu, tel. 20/823-3335 vagy 30/6454-097
valamint a www.szaleziak.hu és a www.szentkerszt.try.hu honlapokon

Szeretettel hívunk minden gyermeket, fiatalot és felnőttet

2008. április 27-én, vasárnap**MAZZARELLO MÁRIA ÜNNEPÉRE****a pesthidegkúti oratóriumba!**

A program a 10.30-kor szentmisével kezdődik, majd közös ebéd,
játék és foci bajnokság következik. A program 17 órakor imádsággal ér véget.
A részvételi szándékot kérjük április 20-ig jelezni a 06-1/397-4870 telefonszámon.

Nyergesújfalu

Szombathely

Kazincbarcika

Óbuda, oratórium

Kazincbarcika

 **Don Boscót
ünnepeltük**

Óbuda, oratórium

Kiss Tatjana, Újpest-Magyar

Veres András püspök

P. Bíró Lóránt SDB

DON BOSCO
SZALÉZIAI

Kiadja a Don Bosco Szaléziai Szent István királyról nevezett Magyar Tartománya 4000 példányban, belső terjesztésre; felelős kiadó: P. Havasi József SDB
Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; telefon: (1) 453 22 80; e-mail: sdbung@mailbox.hu; honlap: www.szaleziaik.hu
Szerkesztő: Lengyel Erzsébet; e-mail: le@invitel.hu; korrektor P. Ábrahám Béla SDB; tördelő: Szász Gábor
A címlapon: Pélyföldszentkereszt, fiatalok nagyböjti keresztútja
Készült a kazincbarcikai Don Bosco Szakiskola nyomdájában; felelős vezető: Fehér Béla, tel. 20/823 4654